

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **ODOUR, s. r. o.**, IČ 25734041
sídlem Karlická 1155, 252 28 Černošice
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2018, č. j. KUKHK-18065/DS/2018/Dr,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 4. 2018, č. j. MUDK-ODP/47513-2018/dum 18818-2017. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon

o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

2. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky, registrační značky, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost správní orgán nezjistil, dne 22. 5. 2017 v 18:36 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h. Automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, mu byla naměřena rychlost jízdy 69 km/h; při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 66 km/h. Tím měl porušit § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustit se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalobce pak tímto svým jednáním měl porušit § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena shora uvedená sankce.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul v jedenácti žalobních bodech: namítl nedostatky ve vymezení skutku, absenci procesního úkonu odložení věci, nesplnění podmínky měření automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, nezákonně uloženou sankci, nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení sankce, nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku, absenci zjištění formy zavinění řidiče, absenci popisu protiprávního jednání, neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, nevypořádání argumentů obsažených v odvolání a nesplnění podmínek pro zahájení řízení.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části odůvodnění rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Navrhl také, aby soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se věci podrobně zabýval. Přesto znovu zopakoval to, co je již uvedeno v jeho odůvodnění, tedy znovu popsal všechny skutkové okolnosti případu a právní hodnocení, k němuž dospěl, jakož i rekapituloval průběh správního řízení a podstatný obsah listin založených ve správním spise. Podrobněji se pak žalovaný vyjádřil k některým námitkám žalobce. K námitce týkající se tvrzení, že chybí procesní úkon odložení věci, uvedl, že usnesení o odložení věci je založeno ve spise na č. l. 14. Stran námitky týkající se skutečnosti, že nemělo být měřeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, žalovaný odkázal na listinné důkazy založené ve spise, které tuto skutečnost

prokazují. K námitkám týkajícím se zákonnosti uložené sankce žalovaný vyjádřil přesvědčení, že sankce byla uložena v souladu se zákonem a správní orgán ji náležitě odůvodnil. Ohledně námítky týkající se otázky zavinění řidiče žalovaný uvedl, že v předmětném případě se jedná o správní delikt provozovatele vozidla, u nějž se zavinění nevyžaduje. K námitce týkající se neoznačení úseku měření dopravní značkou žalovaný uvedl, že takovou povinnost zákon neukládá. Ohledně namítaného nevypořádání odvolací argumentace žalobce žalovaný uvedl, že žalobce podal toliko blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně nedoplnil.

7. Žalovaný konečně vyjádřil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Navrhl proto, aby soud zamítl žalobu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s., protože obě strany s takovým postupem vyjádřily souhlas.
9. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán prvního stupně obdržel dne 24. 6. 2017 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě, zjištěném automatizovaným měřením, jehož skutková podstata je podrobně popsána v bodu 2. odůvodnění rozsudku. Správní orgán ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž do šedesáti dnů ode dne, kdy se o spáchání přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Proto usnesením ze dne 6. 2. 2018 odložil oznámení o přestupku, následně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti žalobci jako vlastníkovvi vozidla. Ve věci rozhodl nejprve příkazem (6. 2. 2018), proti němuž žalobce podal odpor. Rozhodnutím ze dne 19. 4. 2018 rozhodl správní orgán prvního stupně tak, že žalobce uznal vinným předmětným správním deliktem. K odvolání žalobce pak žalovaný toto rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl, a to žalobou napadeným rozhodnutím.
10. Součástí spisu je dále fotodokumentace měřeného vozidla, výpis z karty vozidla, ověřovací list měřicího zařízení, vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel včetně korespondence Městské policie Dvůr Králové nad Labem, jejíž součástí jsou i situační plány. Ve spise je založena také veřejnoprávní smlouva mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště. Krajský soud podotýká, že u předmětného správního deliktu tato kombinace podkladů zpravidla poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nejinak je tomu i v nyní posuzovaném případě, obzvláště za situace, kdy žalobce byl v průběhu správního řízení pasivní, tj. proti zjištěním a závěrům správních orgánů neuplatňoval žádné konkrétní námitky. Listinné podklady založené ve správním spise tedy umožňují bez důvodných pochybností učinit

závěr, že se žalobce dopustil předmětného správního deliktu. Neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.

11. Žalobce ve své žalobě uplatnil námitky formálně rozčleněné do 11 žalobních bodů. Krajský soud žádnou z uplatněných námitek neshledal důvodnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze povinnost správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku – podstatné je, aby se soudy vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).
12. Žalobce kromě jiného namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nevypořádal všechny jeho odvolací námitky. Žalobce dle svého tvrzení doručil žalovanému „*obsáhlé doplnění odvolání, kde vznášel řadu skutkových námitek. Důkaz: doplnění odvolání z datové schránky, přílohou žaloby*“ (bod 41 žaloby). K tomu krajský soud uvádí, že ve správním spise je založeno pouze blanketní odvolání. Nic z obsahu správního spisu zároveň nesvědčí tomu, že by toto odvolání bylo doplněno. Žalobcem zmiňovaný důkaz o tom, že odvolání doplnil, nebyl přiložen ani k žalobě. Lze dodat, že předmětná věc je spojena s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je správním soudům z jejich vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii „obhajoby“ přestupců nejružnější procesní obstrukce (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39). Podle Nejvyššího správního soudu je jednou z těchto obstrukcí i opakované podávání neodůvodněných odvolání osobami spojenými s touto „pojišťovnou“, přičemž podání takových blanketních odvolání, nikdy nedoplněných, je kombinováno s následným podáním komplexních žalob (viz rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33, bod 18). Tak tomu zjevně bylo i v nyní posuzované věci.

Nedostatečné vymezení skutku

13. Žalobce předně namítl, že správní orgány ve výrocích rozhodnutí nevymezily, zda žalobce uznávají vinným jednorázovým překročením rychlosti v jednom místě, nebo zda je žalobce sankcionován za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém – delším – úseku.
14. Tato námitka je zjevně bezpředmětná. V dané věci žalobce nebyl správními orgány postižen za jednání, jehož skutkovou podstatou by bylo překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Byl sankcionován za jednání záležející v tom, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená

zákonem o silničním provozu. Mimo to je skutek ve výroku rozhodnutí vymezen dostatečně určitě, je z něj zřetelně patrné, že se jednalo o úsekové měření rychlosti, tj. nejvyšší dovolená rychlost byla řidičem porušena v rámci měřeného úseku.

Nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu

15. V tomto žalobním bodu žalobce vyjádřil přesvědčení, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, a odvolal se přitom na podmínky stanovené v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu – žalobce označil obě podmínky za nesplněné. Žalobce odkázal na ustanovení § 76 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), podle kterého platí, že „[u]snesení o odložení věci podle odstavců 1 a 2 se pouze poznamená do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Pokud by vyrozumění osoby podle věty druhé bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady, doručí je správní orgán veřejnou vyhláškou.“ Podle názoru žalobce byl správní orgán povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé – za tuto osobu se považuje i žalobce, a pokud jej správní orgán prvního stupně o odložení nevyrozuměl, jde o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

16. Ze správního spisu je zřejmé, že usnesení o odložení věci bylo vydáno 6. 2. 2018.

17. Krajský soud konstatuje, že vymezení obsahu pojmu „osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku“ se nemůže zakládat na subjektivních kritériích, nýbrž se musí díť výlučně z hlediska objektivního. Pojem „osoby přímo postižené spácháním přestupku“ nelze vykládat neodůvodněně extenzivně; oprávnění této osoby upravuje § 71 zákona přestupkového zákona a podle důvodové zprávy se za tuto osobu považuje poškozený anebo osoba, které byla přestupkem způsobena jiná újma v případě, že je její souhlas podmínkou řízení o daném přestupku.

18. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce nesplňuje definiční znaky poškozeného, neboť podle § 70 odst. 1 zákona přestupkového zákona se poškozeným rozumí osoba, které byla spácháním přestupku způsobena škoda nebo na jejíž úkor se obviněný spácháním přestupku obohatil; podmínkou však je, že tato osoba svůj nárok na náhradu škody nebo bezdůvodného obohacení uplatní (§ 70 odst. 2 téhož zákona). Je zřejmé, že tyto podmínky žalobce nesplňuje. Žalobcova procesní práva a jeho povědomost o odložení věci byly dostatečně garantovány možností nahlížet do předmětného správního spisu.

Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

19. Žalobce dále namítl, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Správní orgán se s touto otázkou nevypořádal a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

20. Krajský soud k této námitce uvádí, že pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“ zakotvuje § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle nějž právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Bližší definici pojmu však nepodává, je tedy třeba obsah pojmu vymezit výkladem. Krajský soud konstatuje, že

skutečnost, že v předmětném případě použitý rychloměr naplňuje znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, vyplývá dostatečně z důkazů, které jsou součástí správního spisu a na které správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí odkázaly. Jedná se především o ověřovací list (z nějž vyplývá, že se jedná o silniční úsekový rychloměr), dále o veřejnoprávní smlouvu mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště ze dne 12. 6. 2013 (Městská policie Dvůr Králové nad Labem bude vykonávat úsekové měření rychlosti projíždějících vozidel prostřednictvím stacionárního měřiče rychlosti), a také o návrh úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel (z něhož vyplývá princip činnosti systému měření rychlosti). Krajský soud proto konstatuje, že z listinných podkladů založených ve správním spise nepochybně vyplývá, že použité měřicí zařízení SYDO Traffic Velocity je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Jedná se o stacionární, trvale umístěné zařízení, které samočinně, bez nutnosti ovládání lidskou obsluhou, zaznamenává a vyhodnocuje požadované údaje. K tomuto účelu bylo zařízení zkonstruováno, vyrobeno, platně metrologicky ověřeno a instalováno v předmětné lokalitě. Námitka žalobce je tedy nedůvodná.

Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

21. Za nezákonný považoval žalobce rovněž způsob uložení sankce. Správní orgán prvního stupně podle názoru žalobce použil nesprávné odkazy na ustanovení právních předpisů, relevantní odkaz na ustanovení, podle kterého byla ukládána sankce, chybí, což činí výrok nepřezkoumatelným – nelze přezkoumat, zda byla sankce uložena v zákonném rozmezí.
22. Krajský soud nemůže žalobci přisvědčit ani v tomto žalobním bodě. Je sice faktem, že v té části výroku rozhodnutí, v níž správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, odkázal výslovně toliko na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, což je zákonné ustanovení upravující výši pokuty za přestupek řidiče. V předcházející části výroku rozhodnutí ovšem správní orgán prvního stupně popsal, v čem po skutkové stránce přestupek žalobce spočíval, a následně uzavřel, že porušení povinností neznámého řidiče vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. V odůvodnění svého rozhodnutí pak tyto skutečnosti správní orgán prvního stupně zopakoval a uvedl, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu se ukládá ve správním řízení pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč (str. 9 rozhodnutí). Současně odkázal na § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „[z]a přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10000 Kč“ (do 30. 6. 2017, kdy zákon o silničním provozu označoval posuzované jednání za správní delikt provozovatele vozidla, byla tato úprava obsažena v § 125f odst. 3 zákona).
23. V posuzované věci správní orgán prvního stupně ve výrokové části uvedl všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku (respektive správního deliktu) a z výroku rozhodnutí je nepochybné, za jaké deliktní jednání byl žalobce uznán vinným. Ve výrokové části je rovněž uvedena ta právní norma, která obecně stanoví pravidla pro udělení druhu a výše trestu za toto deliktní jednání. V odůvodnění je pak konkrétně uvedeno, jaký druh trestu zákon o silničním provozu za toto jednání stanoví, tedy pokuta, a v jakém rozmezí může být pokuta uložena, přičemž žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí a správní

orgán prvního stupně odůvodnil, proč tak učinil. Rozhodnutí je tak plně přezkoumatelné stran toho, za jaký delikt je žalobce volán k odpovědnosti, proč toto jednání naplňuje zákonné znaky přestupku (správního deliktu), jaký trest a v jaké výši mu bylo možno za toto jednání udělit a proč bylo přistoupeno k udělení pokuty právě v té výši, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Rozhodnutí je tak v otázce sankce po všech stránkách plně přezkoumatelné.

Sankce – nepřiblížení k možnosti mimořádného snížení

24. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaný z úřední povinnosti nezohlednil možnost mimořádného snížení pokuty pod spodní hranici stanovenou v § 44 přestupkového zákona. Ve správním řízení navíc nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti. Žalovaný se měl dle názoru žalobce zabývat možností mimořádného snížení sankce i v případě, že by k takovému postupu neshledal důvod, neboť sankce jsou ukládány z úřední povinnosti. Dle názoru žalobce byl zcela jednoznačně dán důvod pro mimořádné snížení sankce, neboť bylo možno očekávat, že již samotné projednání věci postačuje k nápravě pachatele.
25. Krajský soud k této námitce konstatuje, že dle předmětného ustanovení přestupkového zákona je možné pokutu „uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.“ K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 přestupkového zákona, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45. Podle Nejvyššího správního soudu „zákonodárce nekoncepcoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přiblížením k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“.
26. Žalobce v žalobě uvedl, že v posuzované věci správní orgán nezjistil žádné přitěžující okolnosti a akcentoval preventivní charakter sankce tím, že ji uložil na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Tyto okolnosti, podle žalobce, mají jednoznačně zakládat důvod použití institutu mimořádného snížení sankce. S takovou dedukcí však nelze souhlasit. Okolnosti posuzovaného případu nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Naopak se jedná se o standardní případ deliktního jednání, postihovaného shora citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobcem uváděné okolnosti byly správními orgány hodnoceny a vedly právě k uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry. Námitce tak nelze přisvědčit.

Přesnost vymezení místa spáchání přestupku

27. Žalobce namítl, že správní orgán ve výroku nevymezil místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Formulaci

uvedenou ve výroku, ve smyslu, že řidič, který řídil vozidlo žalobce, překročil nejvyšší povolenou rychlost „v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov“, považuje žalobce za nedostatečnou, nelze z ní seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo. Nelze přezkoumat, zda se rychloměr nachází na území obce, jaká je v daném úseku komunikace nejvyšší povolená rychlost, zda se v místě nachází zástavba atd.

28. Krajský soud k tomu předně odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 293/2017 – 26, a ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018 – 40, ze kterých plyne závěr, že správní orgány a následně i správní soudy jsou zásadně vázány místní úpravou provedenou příslušným opatřením obecné povahy (dopravní značkou). Pokud je tedy obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami (§ 2 písm. cc) zákona o silničním provozu], je nutno z takového dopravního značení vycházet. V řízení o správním deliktu (přestupku) provozovatele motorového vozidla týkajícího se překročení zákonem dovolené rychlosti tak není nutno zabývat se tím, zda je dané území územím zastavěným či nikoli, neboť důležitá je skutečnost, že je území obce označeno dopravní značkou. S ohledem na způsob měření jako měření úsekového, včetně uvedení času tohoto měření, proto nelze mít za to, že by vymezení místa spáchání správního deliktu odkazem na příslušnou obec a její ulici (silnici), včetně směru jízdy, nebylo dostatečné. Právě proto, že se v projednávané věci jednalo o úsekové měření rychlosti, správní orgány z logiky věci nemohly místo spáchání vymezit bližší částí obce, neboť vozidlu, jehož je žalobce provozovatelem, byla průměrná rychlost měřena za celý tento úsek. Uvedením času měření a směru jízdy je přitom dostatečně zaručeno, že nedojde k záměně vytýkaného protiprávního jednání s jiným. K obdobným závěrům Nejvyšší správní soud dospěl také v rozsudku ze dne 4. 7. 2018, č. j. 6 As 21/2018 – 34, v němž odkázel na dřívější judikaturu (mj. např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39).
29. Krajský soud k právě uvedeným judikturním závěrům doplňuje, že smyslem uvedení místa spáchání skutku ve výroku rozhodnutí – § 93 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona – je především specifikovat skutek tak, aby nebylo možno zaměnit jej s jiným, a zajistit tak naplnění obecně platných procesních zásad totožnosti skutku, *rei iudicatae, ne bis in idem* atd. Je pochopitelné, že nezaměnitelnost skutku nemůže izolovaně naplnit každý jednotlivý prvek objektivní stránky přestupku. Jinak řečeno, přestupek nemůže být nezaměnitelně identifikován buď pouze místem spáchání, nebo pouze časem spáchání, nebo pouze způsobem jeho spáchání. Jedině zhodnocením všech prvků objektivní stránky *v jejich souhrnu* lze dosáhnout nezaměnitelného vymezení skutku, z něhož je dovozována přestupková odpovědnost. V kontextu těchto úvah je pak zřejmé, že vymezení skutku *ve výroku* napadeného rozhodnutí je naprosto vyhovující a dostatečné.
30. Při posuzování naplnění znaků skutkové podstaty přestupku samozřejmě správní orgány musí postavit najisto, kde přesně se přestupek stal, a berou následně v úvahu okolnosti uváděné žalobcem (jaký v místě platil rychlostní limit apod.). Tyto skutečnosti však zjišťuje správní orgán v průběhu celého správního řízení, podkládá je především listinnými důkazy, založenými ve spise a následně je bere v úvahu při svém rozhodování; není důvod požadovat, aby vše, co správní orgán stran místa spáchání přestupku zjistí, bylo uvedeno ve *výroku* správního rozhodnutí.

31. V posuzované věci je pak zřejmé, že o přesném místě spáchání přestupku svědčí celý komplex listinných důkazů. V dané věci se jednalo o úsekové měření rychlosti a přesná lokalizace i rozsah měřeného úseku je z těchto důkazů zřetelně patrný. Zejména ze situační mapy (č. l. 21 správního spisu) je patrný polohopisný rozsah měřeného úseku, stejně jako umístění dopravních značek „Obec“ a „Konec obce“. Je tak najisto postaveno, kde probíhalo úsekové měření, a že probíhalo na území obce, kde je rychlostní limit dán obecnou právní úpravou. Vyšší přesnost určení místa spáchání přestupku, jak požadoval žalobce, je prakticky vyloučena. Námitkám v tomto bodě tak krajský soud nemohl přisvědčit.

Absence zjištění formy zavinění řidiče

32. Žalobce dále namítal nezákonnost rozhodnutí zapříčiněnou tím, že správní orgány neprokázaly ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče vozidla bylo zaviněné. Pokud je provozovatel vozidla odpovědný za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, a přestupkem se rozumí zaviněné protiprávní jednání, je možné žalobce trestat pouze tehdy, bylo-li jednání (nezjištěného) řidiče zaviněné. To však správní orgány netvrdily ani neprokázaly.
33. Krajský soud k tomu uvádí, že odpovědnost za přestupek (dříve správní delikt) provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody. Zavinění provozovatele vozidla se tedy, jak plyne z povahy objektivní odpovědnosti, ve správním řízení nezjišťuje ani neprokazuje. K námitce, že k dovození odpovědnosti provozovatele vozidla musí být správním orgánem prokázáno, že jednání (neznámého) řidiče vozidla bylo zaviněné, ať již z nedbalosti nebo úmyslně, lze poukázat na judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35), z nichž vyplývá, že pro založení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice nutné, aby porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, současně však toto ustanovení nelze vykládat tak, že by správní orgány v řízení o správním deliktu byly povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro naplnění skutkové podstaty podle § 125f odst. 1 v předmětném případě tedy postačuje, že jednání (neznámého) řidiče vykazuje znaky přestupku.
34. K doplnění krajský soud uvádí, že námitka žalobce, dovedena *ad absurdum*, by znamenala, že by objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nebylo možno nikdy dovodit, neboť pokud by vždy musely být zcela najisto postaveny všechny aspekty a znaky skutkové podstaty přestupku, musel by být současně najisto ustanoven i jeho pachatel (řidič), a nikdy by tak nemohly být splněny podmínky pro odložení věci podle § 76 odst. 1 písm. k) přestupkového zákona.

Absence popisu protiprávního jednání

35. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí není srozumitelné, neboť se z jeho výroku nepodává, za jaké protiprávní jednání byl žalobce trestán a znaky jakého přestupku mělo jednání řidiče, přičítané žalobci, vykazovat – z výroku není zřejmé, v čem mělo spočívat porušení povinností řidiče nebo pravidel silničního provozu.

36. Krajský soud ani tuto námitku neshledává důvodnou. Je vyloučeno, aby žalobce nebo kdokoli jiný měl pochybnosti o skutkové podstatě nebo právní kvalifikaci skutku, kterým byl uznán vinným.

Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

37. Žalobce dále namítl, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel.
38. Krajský soud se předně musí vyjádřit k žalobcem provedenému výkladu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tuto vyhlášku vykládá tak, že dopravní značky IP31a a IP31b nemohou označovat úsek, v němž probíhá úsekové měření rychlosti, nýbrž pouze místo, kde je rychlost měřena stacionárním rychloměrem. Takový závěr je zcela neopodstatněný a nemá v zákoně o silničním provozu, ani v uvedené prováděcí vyhlášce, žádnou oporu.
39. Dále lze konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu (ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud) platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek byl ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „Měření rychlosti“, a konec tohoto úseku byl označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „Konec měření rychlosti“. Z citovaného § 79a v účinném znění je zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Z existence dopravních značek IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ *eo ipso* nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.
40. Zabývat se otázkami ochrany osobních údajů řidičů v souvislosti se zaznamenáváním jejich průjezdu kamerami je pro projednávanou věc zcela bez významu.

Nesplnění podmínek pro zahájení řízení – totožnost řidiče

41. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku proti žalobci jako provozovateli vozidla, neboť toto řízení je možno zahájit pouze tehdy, není-li zjištěna totožnost řidiče. Totožnost řidiče však v daném případě, dle přesvědčení žalobce, zjištěna byla, neboť žalobce sdělil správnímu orgánu, že vozidlo řídila paní P. A., a sdělil též její „iniciále“ (žalobce patrně myslí nacionále – pozn. soudu). Přestože tato údajná řidička reagovala na výzvu správního orgánu ze dne 29. 8. 2017 a jevila vůli ke spolupráci, správní orgán následně na její podání již nijak nereagoval.
42. K tomu je třeba uvést, že obsah správního spisu vyvrací žalobní tvrzení, že by správní orgán měl rezignovat na zjištění dalších skutečností o paní P. A. Z listin založených ve správním spise vyplývá opak – správní orgán oslovil paní P. A. nejprve dne 29. 8. 2017, kdy ji v souladu s § 137 odst. 1 správního řádu písemně vyzval k podání vysvětlení ohledně totožnosti řidiče předmětného vozidla. Poučil ji o širokém výčtu forem, jakými může požadované skutečnosti sdělit. Krajský soud konstatuje, že z obsahu výzvy musí být osobě průměrného rozumu (který se u každé osoby předpokládá) zřejmé, jaké

vysvětlení správní orgán požaduje. P. A., ač osoba zjevně vysokoškolsky vzdělaná a vykonávající funkci jednatele obchodní korporace (jak vyplývá z výpisu z obchodního rejstříku, který je součástí správního spisu), reaguje přípisem (č. l. 10 správního spisu), v němž sděluje, že výzvě nerozumí. V kontextu právě uvedeného nelze toto sdělení vnímat jinak, než jako procesní obstrukci. Přesto správní orgán na zjištění totožnosti řidiče nerezignoval a zaslal paní P. A. další výzvu (dne 27. 9. 2017, č. l. 12 správního spisu), kde již zcela konkrétně vyzval uvedenou osobu k tomu, aby sdělila, zda byla řidičkou uvedeného vozidla v uvedené době. P. A. neposkytla součinnost potřebnou k doručování, výzva jí byla doručena fikcí (vhozením do schránky). Na tuto výzvu P. A. nijak nereagovala. Správní orgán následně zaslal výzvu stejného obsahu ještě dne 20. 12. 2017 (č. l. 13) – opět doručeno fikcí, a opět bez reakce ze strany P. A. Tyto skutečnosti tedy vyvrací tvrzení žalobce, že správní orgán nereagoval na dopis, zaslaný mu P. A. Naopak, reagoval dostatečně, nad rámec svých procesních povinností, zcela naplňuje princip dobré správy. Byla to naopak paní P. A., která neposkytla potřebnou součinnost a nejednala v souladu se svou zákonnou povinností podat vysvětlení podle § 137 odst. 1 správního řádu. Námitky v tomto bodě tak nejsou důvodné.

K nesouhlasu se zveřejňováním generálií na webu Nejvyššího správního soudu

43. K této části žaloby, která je určena spíše Nejvyššímu správnímu soudu, je třeba konstatovat, že požadavky právního zástupce žalobce byly již vypořádány v jiných soudních rozhodnutích, na něž krajský soud pro stručnost odkazuje – např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145.

V. Závěr a náklady řízení

44. V posuzované věci spočívalo delikt ní jednání v překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné radarovým měřičem SYDO Traffic Velocity – skutkově se jednalo o jednoduchý případ, protiprávní jednání bylo bez důvodných pochybností prokázáno listinami založenými ve správním spise, tyto důkazy jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spise a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto důkazů. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Odůvodnění rozhodnutí naplňují zákonné požadavky a jsou plně přezkoumatelná.
45. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. května 2020

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce